

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΥΝΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΓΕΩΡΓ. Π. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛ. ΕΜ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΤΕΙΑ ΚΑΤΟΙΑ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ τῆ 15 Αὐγούστου 1923

Ἰσθ. Φύλλ. 4.

ΑΙ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Εἶναι προίτιμος ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται οἱ ἐκθρονιζόμενοι βασιλεῖς μὲν οἱ τῆς τελευταίας τῆς ἐκθρονιστικῆς ἡμέρας. Ὅτι δὲ συνέβη εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς συνέβη καὶ εἰς τὸν πρῶτον τοιοῦτον Κωνσταντῖνον. Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀντίληψιν περὶ τῆς ταχέως μεταστροφῆς τῶν λαϊκῶν πεποιθῶν καὶ, τὸ ὅποιον σπουδαιότερον, ὅτι ἡ λαϊκὴ συνείδησις δὲν ἀνέχεται τὴν τρομοκρατίαν, οὔτε μένει ἀδιάφορος εἰς τὴν κατάπιψιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ὁ Π. Λίνιος ὀνομάζει τὸ ἄριστον ἀγαθὸν τῆς φύσεως διὰ τοὺς πολίτας. Ἡ τέχνη τοῦ Ὀθωνος καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἐκθρονιστικῆς αὐτοῦ, ὠρεῖται νὰ διδάξῃ αὐτόν, καίτοι δὲν ἐπίσθη οὐδ' ἐκ τοῦ προγενεστέρου παθήματός του, ἵνα μὴ βαδίζῃ εἰς τοὺς αὐλοδοξολογίας καὶ αὐλοκόλακας Μεταξάδες, οἵτινες τὸν περιστοιχίζον καὶ τὸν ἐπεισαν ὅτι ἡ Ἑλλάς παρ' ὅλην τὴν Μικρασιατικὴν τῆς δευτέρας ὥρην εἶναι τὸ ὄνομα του. Ἐύρεθον εἰς τὴν πλάνην καὶ ὁ Ὀθων. Ἐπίστευσε ὁ τελευταῖος οὗτος ὅτι περιοδεύων τὴν Ἑλλάδα ἠθέληεν ἐξεγείρει θεοῦ ἑλλας ἐνθουσιασμόν. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισεν τὰ ταξίδια του καὶ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου 1862 ὁ Ὀθων καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πρωτεύουσας, διὰ τὴν περιοδείαν ἐκείνην ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ εἴνε ἡ τελευταία τῶν. Ὁ Ὀθων ἀπέκλεισε τῆς ἐπισκέψεώς του τὰς ἐναντιομενῆς εἰς τὰς αὐθαιρέσας τοῦ πόλεως τοῦ Ναυπλίου, τῆς Σύρου, τῆς Χαλκίδος, τῆς Νάξου, τῆς Θήρας καὶ τῆς Γοιπόλεως, εἰς ἃς εἶχον ἐκρηγῆ στασιαστικὰ κινήματα, ὅπως τιμωρήσῃ αὐτά. Οἱ βασιλεῖς ἐπέβησαν μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν τοῦ ἀποδοξώμενος Ἀμαλίας, διὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην περιοδείαν.

Ἡ βασίλισσα ἦτο δευσιδαίμων καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκπέψῃ τὸ πλοῖον τὴν 13ην τοῦ μηνός, διὸ ἀπέπλευσε ἐκ τοῦ Πειραιᾶ τὴν ἐπομένην. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ τὴν 7ην τῆς πρώτης ἀνεχώρησε τὸ σκάφος ἐν ὄψει τῆς Ἰθάκης. Μετὰ 4 ὥρας τὸ σκάφος πρὸ τῶν ἐπιπέδων καὶ τὴν 4 ὥραν τῆς ἐπέσης ἀγκυροβόλησεν εἰς Ἀστράκον. Ὁπότεν καὶ ἂν διήλθον αἱ Ἀρχαὶ παρεσκέυασαν τὴν ἀνεπιμένον ὑποδοχὴν εἰς τοὺς βασιλεῖς εἴτε ἐξ αἰσθήματος εἴτε ἐξ ἀνάγκης.

Εἰς τῆς Καλάμας ἡ ὑποδοχὴ ἦτο ἰσημερία. Εἶναι ἀλλοθὺς ὅτι οἱ διηγητοὶ τῆς πόλεως ταύτης εἶχον τὸ θάρρος νὰ ὑποβάλλωσιν ὑπόμνημα διαμαρτυρίας εἰς τὸν βασιλέα δι' οὗ κατέκρινον τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεώς του, ἀλλὰ τὸ σκεπτικὸν αὐτὸ νῆθος διελέθη πρὸ τῶν ἐπευρημάτων τοῦ πλοῦτος τὸ ὅποιον ἐδοκίμαζον τὸ διαδῆμα τῶν δικηγόρων.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς 11 ἁπτεμβρίου τοῦ 1862 ἐδόθη τὸ πλοῖον εἰς Πειραιᾶ. Δὲν ἐγνώριζαν εἰς αὐτὸ τίποτε ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἐκπαλιὰ τοῦ βασιλέως εἶχε συνετελεσθῆ, τὴν εἰσησὶν δὲ ἔλαβον παρὰ τοῦ ὑποναυάρχου Γουδάου. Ἡ βασίλισσα ἐπρότεινε νὰ ἀπέλθουν ἄμεσως εἰς τὸν λιμένιον καὶ νὰ συγκαλέσωσιν τοὺς φίλους τῶν εἰς τὴν Πάνον, ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐδίδραξεν, ὁ ναύαρχος Γουδάου τοὺς συνέταξε νὰ μὴ βαδίζωσιν εἰς τὸν λιμένα ἕνεκα τῆς ἐκδηλώσεως.

Ἀποτυχῶς εἶπεν, εἶδον ἄλλοτε παρόμοια θεάματα, καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὴ ἐξέπληξεν ἡ ταχέως μεταβολὴ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὁ βασιλεὺς συνετάχθη μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Γουδάου καὶ μετὰ πολλὰς διασκέψεις ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἑλλάδα, διὰ τὴν εἶχε πλέον ἐννοήσει ὅτι κατέσθη ἀνεπιθύμητος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Ἐπιβάντες οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἀγγλικοῦ ὀμιλοπλοίου «Σκόλλα» ἀπῆλθον ἐκ Σαλαμίνος τὴν 9 ἑσπερινὴν τῆς 12 Ὀκτωβρίου, μετὰ τὴν Βενετίαν.

Καθ' ὅλον τὸν πλοῦν ἡ βασίλισσα ἦτο ἡσυχία, ὡσάν νὰ ὑπεβῆται τὴν θυγίαν καὶ ὁ ἀπὸ ὑπῆλξε διαγνώστας.

Ἡ τοῦ ἀπὸ διαφάνεια, λέγει ὁ Λέων Βαλσαμάκης, ὡς ὑπὸ τινος κατοπτρισμοῦ δουλοπνεύματος, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀναχωροῦντας βασιλεῖς ἅπαντα ἐκ μὴς τὰ ὅσα τῆς παλαιότητος γῆς, ἐξ ἧς ἐβασίλευσαν τριᾶκοντα ἔτη. Ἐξ διεκρίνοντο ἀπόψεις ὁρέων ἐπαλλήλως ὑπεκρινόμενων, ὡς σκευνογραφία λεπτόταται, προεξέγουσιν τοῦ περὶ διαγωγῆς καὶ καταφωτιστοῦ ἦδη οὐρανοῦ.

Ἐν ᾧ δὲ εἶναι περιέπλεον τὰς ἀκτῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀγροῖνοι ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, ὁ Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία, καὶ ἔβλεπον διὰ τελευταίαν ὄραν τὰς κορυφὰς τῆς ἑλλησποννήσου διαγραφόμενας ἐν τῷ σκοτεινῷ τῆς νυκτὸς μίαν λαμπρὴν ἐφείλκον τὴν προσοχὴν τῶν ἀναπεδῆσασα εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος.

Τὶ νὰ ἦτο; Τὸ ἀποτέλεσμα μίαις ραγδαίας μεταστροφῆς αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν. Ὁ λαὸς τῶν Καλαμῶν, πληροφορηθεὶς τὴν ἐκρηγῆσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπαναστάσιν καὶ τὴν ἐκθρονιστὴν τῶν βασιλέων, ἔσπευσε νὰ προσπολήσῃ τὴν ἀψίδα τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ὑποδουχόμενος τοὺς βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι ἐξορίσθη ἀπῆρχοντο μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δικηγότοι τῆς πόλεως ταύτης εἶχον δικαιοσύνην.

Ὅταν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως οἱ εὐαρίθμοι ἄνθρωποι καὶ οἱ παράσιτοι τοῦ θρόνου, παρὰ τὴν ἐπελθοῦσαν Μικρασιατικὴν συμφορὰν ὄχι μόνον δὲν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ αἰμοσταγῆς θρόνου ἀλλὰ καὶ ἐξητωκραύεσαν ἐπὶ τοῦ καθημένου ἐν αὐτῷ, καὶ διεβεβαίοντο τοῦτο, ὅτι ὁ λαὸς ἔμενε ἀλόγιστος εἰς τὴν ἀγάπην του πρὸς αὐτόν, ὅτι μεγάλοι μάζαι ὄλων τῶν παραγωγικῶν τάξεων τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας ἔμενον ἀδύνατοι καὶ ἀσυνκίνητοι εἰς τὰς κραυγὰς καὶ διαβεβαίωσιν τῶν. Τότε ἀνεμνήσθημεν τὴν τελευταίαν ταύτην περιπέτειαν τοῦ Ὀθωνος ὅστις ἐδοκίμασεν ὅπως ταχέως εἶναι αἱ μεταστροφῆς τοῦ λαοῦ καὶ ὁποῖα ἡ πλάνη τῶν ἡγεμόνων.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τὶ εἶναι αὐτὸ τὸ τζιτζικα, ποῦ κραπαλεὶ ἔκουφαίνον, ὡς ἄλλο κληρονομή, ἔδω ἀπ' ἐξω, εἰς τὰ δένδρα ποῦ κοιμῶνται βυθισμένα σ' ἕνα μυστηριώδη ὑπνο, ἕναν ὑπνο ἀπορητικό;

Εἶναι ὁ τρολλὸς τῆς ζωῆς ξεφάνωτης ἢ εἶναι τῆς πυρακταμένης φύσεως ἢ κρανητῆς τῆς ἀγνοίας καὶ τοῦ τοιτισμοῦ ἢ ἀπάθειας;

Νὰ τὸ λυπηθοῦμε ἢ νὰ τὸ μακαρίσωμε;

Εἶναι ὁ Νέρων, ποῦ χαιρᾷ μέγα σὴν λαβρὰ τοῦ μεσημεριοῦ, ποῦ ὁ κόσμος δὸς κίρπολεῖται καὶ φλέγεται, ἢ εἶναι μίαις δυστυχῆς ψυχῆ, φλεγόμενῃ πάντοτε καὶ μὴ κατακαυομένη γὰ νὰ ποικίλῃ;

Ἡ λεῦκα ποῦ τὸ ἔχει, ταυμάσιον ἀναταράσσεται, φοῖσι, βαρφεῖς ἀπὸ ἰδρονή, καὶ γιγίζει τὰ λευκά φύλλα τῆς, ὡς νὰ ὄχι ἀπὸ ἐρωτικῆς συγκίνησι;

Μήπως ἡ λεῦκα αἰσθάνεται βαθεῖα μέσα σὴς ἴνε τῆς τοῦ τζιτζικα τὸ μονότονον τραγοῦδι, ποῦ εἶναι ὡς τριζυροῦζυλον παλῶν καὶ σκουριασμένων ἀεμῶν κασιρόπορις στοιχωμένων;

Τὶ εἶναι τέλος πάντων αὐτός ὁ παράξενος τροβαδοῦρος τοῦ μεσημεριοῦ, ποῦ μετὰ ῥοφόντας ῥοφῶν κάθε πρῶτ, ὡς ἀρχαῖο; Ὁσὸς τὸ νύκταρ, γὰ νὰ τραγοῦδῃ ὁλαμπερὶς τὴ φύσιν ποῦ ἐναρκώσεται καὶ τὴ ζωὴ ποῦ ὄσο πᾶν εἶ ἀδύνατον οἱ πολλοὶ τῆς;

Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ὑπερπρῶτος, ποῦ ὄσο τοῦ λιοπυροῦ ἢ πνιγμονῆ τ' ἀγκομαχῆει δάα, αὐτὸς τόσο ἀνδρῖζεται καὶ τόσο δυνατὰ ἀφῆμερῶν τραγοῦδῆ; Ποῖος εἶναι αὐτός τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ Ἥλιου, ὁ περιφρονητῆς καὶ τῆς φωτιᾶς ὁ λάτρης ὁ φανατικός;...

Εἶναι τόσο μεγάλος τῶν πάντων περιφρονητῆς, ὡς καλῶς λένε, νὰ εἶναι ἕνα τραγοῦδι ἀδιδόκω ἢ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του τοῦ τραγοῦδι τοῦ πάψωμο;...

Ἄν εἶναι αὐτό, τότε ὁ τζιτζικας ἐβῆκε τὸ μεγάλο μυστικὸ ποῦ τόσα

κρονία ἀνθρώπινα ἐπόνεσαν καὶ διεργάσαν προσλαθοῦντα εἰς μὲν νὰ τὸ εἶδον...

Ὁ, ἂν ἦτο ἔτσι, μὴ τὴν ἀλήθειαν, θὰ προτιμοῦσε νὰ ἦρουν τζιτζικας καὶ ἀντὶ νὰ γράφῃ ἔδω γὰ τοὺς τζιτζικους τριτωμένους σ' ἕνα φύλλον πνευκό, θὰ ἐπιτοίχιζα τὸ αἰώνιον τῆς χαρᾶς τραγοῦδι... Καὶ τότε ποῖος ἔβρει ποῖος ἄλλος θὰ ἔγραφε γὰ μὲ καὶ τί φιλοσοφίαις θὰ μὲ ἐφόρτωνε σὴ ράχι!...

Υ. Γ. Λένε ὅτι ἡ τζιτζικα εἶναι βουβή. Ἄρα ὁ τζιτζικας δὲν εἶναι μόνο ὡς ὑπασθεῖς μακάριος, ἀλλὰ καὶ ὡς σὺζυγός εἶναι τρισυτυχημένος!

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

κρονία ἀνθρώπινα ἐπόνεσαν καὶ διεργάσαν προσλαθοῦντα εἰς μὲν νὰ τὸ εἶδον...

κρονία ἀνθρώπινα ἐπόνεσαν καὶ διεργάσαν προσλαθοῦντα εἰς μὲν νὰ τὸ εἶδον...